

forholder sig saaledes, at Ministeriet staar paa det parlamentariske Grundlag, udgaaet af almindelig Valgret, staar som Repræsentant for Bevillingsmyndigheden, og det tilkommer derfor Ministeriet at træffe Afgørelse om, hvilken Bevilling der skal til i det givne Tilfælde. Det forekommer mig at være forkert, hvis man vilde overlade dette Bevillingsspørgsmaal til en Bestyrelse, et Kollegium af militære sagkyndige. Det kunde gaa i Aaret 1851, da denne Institution blev lavet, men det forekommer mig, at Tiden nu virkelig kræver, at denne Bevillingsmyndighed overgaar til Repræsentanten for Bevillingsmyndigheden, nemlig Ministeren.

Den Sagkundskab, der kræves, er dels militær — den er til Stede ved Forundersøgelsen —, dels lægelig — den bibeholdes — og dels juridisk — den tilvejebringes ved de juridisk uddannede Kontorfolk —, og Sagens Afgørelse overgaar derfra til Bevillingsmyndighedens Repræsentant, Ministeren. Det er disse Betragtninger, Regeringsforslaget hviler paa for Invalidebestyrelsens Vedkommende. Dernæst er Forslaget beregnet paa at fjerne den Overbebyrdelse, som faktisk finder Sted for Pensionskontorerens Vedkommende. Et enkelt Sygdomsforfald hos det overordnede Pensionskontors Personale medfører de frygteligste Konsekvenser, idet der ikke er nogen, der i saa Tilfælde kan tage Afgørelse og Ansvar for Afgørelsen af de forefaldne Sager. En Deling maa forlanges, og den ses aldeles ikke at være tilvejebragt ved det af det ærede Medlem fra Frederiksborg til anden Behandling stillede Forslag. Hvis det modtages, og man udvider Pensionskontoret, ville de finansielle Følger ogsaa blive langt mere vidtrækkende, end det ærede Medlem har tænkt sig, idet der i saa Tilfælde mellem det ærede Medlems finansielle Status og Regeringens kun vil være en Forskel — i Færvær af det ærede Medlem ganske vist — paa 300 Kr.; men paa den anden Side bibeholder man saa en Ordning, som er irrationel, og som ikke kan opretholdes i Tidens Længde, og saa ser jeg ikke, at der er vundet noget som helst selv med en Besparelse af 300 Kr.

Det ærede Medlem anser det for en Nødvendighed, at de ordinære Invalideforsørgelser blive undergivne et saadant Skøn, at de ikke udelukkende afgøres ved et Enkeltmandsvotum, hvilket formodes at ske ved Behandlingen gennem Finansministeriet. Det ærede Medlem mener, at Traditionen derved lettere blev bevaret. Jeg

er her ganske uenig med det ærede Medlem. Traditionen bevares nu ved Lægen og Kontoret langt mere end ved de militære Medlemmer i Bestyrelsen, og den kollegiale Behandling, der finder Sted i enkelte andre Tilfælde, som det ærede Medlem har nævnt i sin Betænkning, kan være udmærket nyttig og gavnlig, hvor der virkelig kræves Fagkundskab. Her i dette Tilfælde, hvor Sagkundskaben er repræsenteret ved Forundersøgelsen, ser jeg ikke, at der er nogen som helst Nødvendighed for at opretholde den kollegiale Behandling.

Det ærede Medlem har dernæst udtalt, at det vilde være hensigtsmæssigt at henlægge ogsaa de ekstraordinære Forsørgelsessager under Invalidebestyrelsen, der har de ordinære Forsørgelsessager til Behandling. Men det vilde jeg anse for at være til stor Skade. Disse ekstraordinære Forsørgelsessagers Afgørelse er nemlig i den Grad bygget paa en skønsmæssig Afgørelse, at det er aldeles nødvendigt, at Finansministeren stadig har dem under sig til Afgørelse. Det skønsmæssige ved Afgørelsen kræver i højeste Grad Føling med Bevillingsmyndigheden. Det er et stort Antal Andragender, der kommer enten til Landstinget eller til Folketinget, og hvis Ministeren ikke staar i en stadig Føling med Lovgivningsmagten, vil Afgørelsen blive meget vilkaarlig. Følingen bevirker, at Ministeren kan afgøre de til ham indkomne Andragender i Overensstemmelse med de Ønsker, der gøres gældende af Bevillingsmyndigheden.

Det anføres dernæst, at naar Sagen fra først af og udelukkende behandles gennem Ministeriet, vil den Appel, der kunde ske fra Invalidebestyrelsen til Ministeriet, være udelukket. Jeg skal dertil sige, at Appellen kan foregaa paa den Maade, at Finansministeriet tager Sagen op til fornyet Undersøgelse og Behandling, en Appel, der er lige saa virksom, som hvis Finansministeriet tager Sagen op til Behandling, efter at Invalidebestyrelsen har afgjort den. Det er ikke noget ukendt Fænomen, det sker næsten i langt vigtigere Sager end i Invalideforsørgelsessager, at der ikke er nogen anden Appel end den, der foregaar ved, at Ministeriet optager Sagen til fornyet Undersøgelse og Behandling.

Det er ogsaa foreslaaet, at Pensionskontoret skal overtage de militære Underklassers Pensionering sammen med de øvrige Pensioner. Men det vilde være at give dette Kontor et langt større Stof, end det nu har, selv om man vil tage de